

*'It is not how much we do, but how much love we put into the doing'
'It is not how much we give, but how much love we put into the giving' - Mother Teresa*

In deze nieuwsbrief doe ik verslag van mijn bezoek aan de school in Buriakhop en andere projecten in Sikkim in mei en juni van dit jaar.

Hieronder enkele van mijn indrukken die ik daar opschreef. Verderop in deze nieuwsbrief doe ik jullie graag verslag van de laatste ontwikkelingen op de school en over de prestaties van de kinderen.

Foto: feest van weerzien

Feest van weerzien

Het weerzien met de kinderen is altijd een feest, dit keer arriveer ik laat in de avond maar de hostelkinderen zijn nog op. Onderweg heb ik al hun namen gerepeteerd omdat ik weet hoe belangrijk ze het vinden als ik ze allemaal bij naam ken (32). Naast Hedwig, die tweemaal per jaar komt, zijn er ook nog twee Engelse vrijwilligers, Victoria en Julia.

De volgende ochtend blijkt dat ik niet meteen les hoeft te geven en besluit ik af en toe mee te lopen met Julia, een gepensioneerde onderwijzeres, deels om ideeën op te doen en ook om te zien wat voor vorderingen de kinderen hebben gemaakt.

Samyor uit klas 4 ontwikkelt zich als bolleboos, is slim en zeer leergierig. Dan komen de verhalen; een paar dagen voor mijn aankomst is een paar huizen verderop een jongen van vijftien overleden, aan tbc. Schokkend, want ik dacht dat deze ziekte toch redelijk makkelijk te genezen is?

Later hoor ik dat de verpleegster van de hulppost een paar kilometer verderop haar uiterste best had gedaan de ouders te bewegen actie te ondernemen, maar vergeefs. Het lijkt geen kwestie van geld, maar pure onwetendheid is minstens zo tragisch.

Officieel moet er volgens Boeddhistisch gebruik negenenveertig dagen gerouwd worden, maar als je arm bent mag het ook korter. Het kost namelijk nogal wat: de hele omgeving komt langs en moet van thee en biskwie worden voorzien en gedurende de gehele rouwperiode zijn er monniken die dag en nacht bidden, om de ziel van de overledene een prettige overgang te bezorgen. En ook zij moeten van eten en drinken worden voorzien.

Success Story

Tot mijn verrassing tref ik Sangdup in Buriakhop. Drie jaar geleden ontstond het plan om - al was het maar één - een kind een echt goede opleiding te laten volgen. In overleg met het huidige hoofd van de school, Jamyang, hebben we toen gekozen voor Sangdup.

Het was toen een heel gedoe om hem op een van de scholen in Darjeeling te krijgen, maar uiteindelijk werd hij toegelaten op Green Lawns en heeft hij dit jaar met succes het examen van klas 10 gedaan. Met een gemiddelde van 55, terwijl 33 in het Indiase systeem als voldoende geldt. Het idee was altijd om hem naar een van de topscholen te sturen, en dat is nu gelukt. Voor klas 11 en 12 is hij toegelaten op Mount Hermon, het Cambridge van Darjeeling.

Foto: Assembly, voor de school begint

Een absoluut succesverhaal en een geweldige prestatie van Sangdup die bijvoorbeeld in twee jaar tijd een hele nieuwe taal moest leren, omdat zijn *Lepcha* niet als officiële taal werd erkend.

Eerste Hulp Bij Ongelukken

De apotheek van de school - een bescheiden kastje, maar regelmatig aangevuld met de nieuwste snuffjes op het gebied van 1^e hulp door vrijwilligers - geniet een grote faam in het dorp. Jamyang groeit in zijn rol als dorpsdokter en heeft recent zelfs een diepe snijwond gehecht met behulp van een *surgical kit*. Hij had het nooit eerder gedaan en de eerste steken in mensenvlees waren niet prettig, maar daarna wende het.

Er was ook geen keus, het was 's avonds laat en geen dokter of jeep in de buurt. Het litteken ziet er niet beroerd uit en volgens het verhaal heeft Topden, de getroffene, geen kik gegeven. Als enige verdooving had hij een slokje cognac gekregen.

Koe voor familie

De ouders van Dup Shering zijn zo arm, dat toen de vader ziek werd en de familie geen geld had voor medicijnen, ze hun enige koe hebben moeten verkopen. Het verhaal kwam aan het licht toen de ouders vorig jaar kwamen vragen of één van hun zeven kinderen, Dup Shering, op de school mocht komen. Een voormalig vrijwilliger in Engeland (Chris) die het verhaal hoorde, was begaan met de familie en liet weten dat hij een andere koe voor de familie wilde kopen. Hoeveel kost een koe? 5.000 rupees (100 euro).

Tijdens mijn verblijf krijgen we regelmatig bezoek van Dup Shering's familie: er is een koe te koop, die 8.500 rupee kost, maar wel zwanger én een Jersey koe is (een ras dat meer melk geeft). Hedwig voelt zich bezwaard om meer geld uit te geven dan het eerder genoemde bedrag van 5.000 rupee en zegt dat ze verder moeten zoeken.

Foto: de gekochte Jersey koe

Uiteindelijk wordt er een koe gevonden die ook zwanger is en ook een Jersey, die maar 7.000 rupees kost. Twee mannen zullen haar naar de plaats van bestemming brengen, in twee dagen lopen, want ver omhoog in de bergen.

Foto: woning van de familie van Dup Shering

Later die maand ga ik met Jamyang op bezoek bij de familie, gedeeltelijk om de koe te zien, maar ook de leefomstandigheden van de familie.

Het is niet altijd mogelijk om alle families van de kinderen te bezoeken om te controleren of ze echt heel arm zijn, omdat de meesten hoog in de bergen wonen. We constateren dat Dup Shering terecht is toegelaten want de familie heeft niets, ik zie zelfs geen kleren.

Vorderingen nieuwbouwplannen

Er zijn nog geen vorderingen gemaakt met de aankoop van het stuk grond, omdat de officiële papieren van onze Trust nog niet rond zijn. Enerzijds een beetje teleurstellend dat het allemaal zo lang duurt, maar aan de andere kant ook goed omdat er inmiddels weer een nieuw stuk grond in de aanbieding is, en wel gratis.

Een half uur lopen vanaf Buriakhop ligt het dorpje Dodak, het plaatsje waar Dawa woont; het jongetje dat vorig jaar via onze stichting is geopereerd en nu vrolijk zonder stoma door het leven stapt.

In Dodak woont een oude man die een groot stuk grond bezit, maar geen erfgenamen heeft die er aanspraak op kunnen maken.

De Panchyat - een soort gemeenteraad - had hem gesuggereerd de grond aan onze school kado te doen omdat ze erg onder de indruk waren van het feit dat wij Dawa's operatie hadden betaald.

In een gesprek met de dorpsoudste wordt duidelijk dat het serieus is en ik vraag wat ze als tegenprestatie van ons verwachten (we hebben al eerder gratis grond aangeboden gekregen, maar daar bleek altijd wel iets tegenover te moeten staan).

Hier ook, maar ze zijn gelukkig van een redelijke aard: omdat de oude man geen familie heeft, zou men het op prijs stellen als de school de rest van zijn leven voor zijn eten zorgt.

Geen probleem, zelfs bedenk ik dat we nog wel een kamertje voor de man kunnen bouwen want als dit doorgaat besparen we zo'n 5.000 euro!

Onderwijzers

Inmiddels is aan het begin van het jaar één van de lokale onderwijzers opgestapt. Heel jammer, want Stephen was een heel enthousiaste en betrokken leerkracht. Reden is dat hij is getrouwd en een vaste baan kon krijgen in zijn geboorteplaats.

Ook Premkit die tot nu toe de allerjongsten onder haar hoede heeft, dreigt de school te verlaten omdat ze een baan bij de overheid kan krijgen. Er wordt naarstig gezocht naar vervanging.

Daarnaast hebben we in overleg met onze Engelse Magi, een betrokkene van het eerste uur en gepensioneerd lerares, Namita, de tweede verantwoordelijke na Jamyang, aangeboden om tijdens de wintervakantie twee maanden stage te lopen op een Engelse lagere school.

Magi zorgt voor onderdak en de stichting betaalt het ticket en zakgeld. Namita heeft toegezegd na deze reis nog minstens twee jaar aan onze school verbonden te zullen blijven.

Financiën

De school kost totaal ongeveer 12.000 euro per jaar, inclusief huur, salarissen, eten etc. Daarnaast zijn er nog uitgaven aan 'losse' kinderen als Enjay, Aita Moti, Sangdup, Nzongmit en Lyangrum. Ook worden zeven kinderen in Dzongu, het Lepcha gebied in het noorden gesponsord.

Om enige continuïteit en zekerheid te kunnen verschaffen aan de kinderen en onderwijzers, hebben we afgesproken altijd een buffer te hebben van tweemaal het jaarbedrag.

Voor de sponsors die ons langer willen steunen bestaat de mogelijkheid om via een

overeenkomst voor vijf jaar een bedrag toe te zeggen, dat direct belastingaftrekbaar is (dit wordt geregeld via een bevriende notaris die dat gratis voor ons verzorgt).

Nieuw project in Dzongu, N-Sikkim

Het nieuwe project waarbij vijf kinderen (inmiddels zeven) uit grote arme families naar school mogen en naast de school in een hostel verblijven.

Foto: onderwijzeres Namita

Het oorspronkelijke idee was dat als één kind uit een grote familie een opleiding zou krijgen, de rest van de kinderen daarvan mee zou profiteren.

Natuurlijk gaat dat maar gedeeltelijk op, omdat de kinderen alleen in de vakanties naar huis gaan.

Een andere reden om deze kinderen naar onze school te sturen, was dat er in hun bergdorp wel een school is (heel gebrekkig met soms maar één of twee onderwijzers), maar dat ze om de school te bereiken een gevaarlijke bamboebrug over moeten, wat alleen op de rug van een volwassene kan. En ook dat is niet altijd mogelijk, als het bijvoorbeeld te veel waait of regent.

Kortom, de kansen om af en toe de school te bezoeken waren niet groot. Inmiddels zijn de kinderen die werden toegelaten gewend en beginnen ze een beetje Engels te verstaan. Ik had voor allemaal een t-shirt meegenomen, maar ik had geen idee hoe groot ze waren, vandaar dat sommigen er een beetje in lijken te zwemmen.

Foto: de kinderen in hun nieuwe t-shirts

Wij vinden het belangrijk dat de school in de toekomst voor een deel op eigen benen kan staan.

Studiebeurs

Een aantal van de kinderen die ik ooit beloofde te helpen tot klas 12, heeft inmiddels examen gedaan (vergelijkbaar met 2e klas mavo/vmbo). Met goed gevolg!

Bhim en Mingma willen verder leren en kunnen naar college (drie jaar) maar in eerste instantie moeten ze zelf proberen een beurs te krijgen. Voor Bhim is het lastig omdat hij nog een jonger zusje heeft waar hij voor moet zorgen en college volgen kan maar in twee steden, Gangtok en Namchi, en het zusje gaat elders naar school. Mingma heeft het probleem dat hij uit een groot en zeer arm gezin komt en dat zijn familie dat studeren nu wel mooi vindt.

Foto: Benita

Bijna acht klassen

De school bestaat nu uit zeven klassen en daar komt volgend jaar nog één bij, klas 5. Wat daarna gebeurt, hangt een beetje af van het nieuwe gebouw en hoe voorspoedig dat allemaal gaat verlopen. In principe is het zo dat er na klas 5 van school gewisseld kan worden, zonder grote aanpassingsproblemen. Om te voorkomen dat een aantal kinderen geen verder onderwijs meer zou krijgen als wij ze naar huis sturen, hebben we bedacht een aantal op school te houden en hen naar de plaatselijke overheidschool te laten gaan. Het zal voor het eerste jaar om maximaal drie kinderen gaan.

Elk jaar komen er ongeveer tien kinderen bij, wat betekent dat we komend jaar 75 kinderen zullen hebben. Een dilemma is, dat we meer kinderen zouden moeten aannemen dan die tien, omdat de school pas bij honderd leerlingen in aanmerking komt voor overheidssteun.

Deze kinderen hebben van onze stichting wat geld gekregen om naar de stad te kunnen reizen en alles met betrekking tot een beurs uit te zoeken.

Eventueel mogen ze nog aankloppen voor boeken of extra uitgaven. Ik heb hen uitgelegd dat kinderen die geen enkele mogelijkheid hebben om naar school te gaan nu voorgaan.

Dat snappen ze wel. Aita Moti en Enjay zijn jonger en beginnen nu aan klas 11. Aita werkt nog steeds als oppas en krijgt daarvoor eten en onderdak, Enjay is intern op een school in Dzongu.

Foto: kinderen spelen met steentjes en stokjes

Kleintjes

Elk jaar in februari komen er nieuwe kinderen bij, dit jaar vijf intern en vijf uit de dorpen in de omgeving. Ze zijn hartverscheurend jong maar worden vertroeteld door de rest van de kinderen.

Bovendien hebben alle kleintjes een ouder kind naast zich, dat een beetje voor hen zorgt, hen 's ochtends aankleedt en de wekelijkse wasbeurt doet. Benita's moeder is gestorven bij de geboorte van haar derde kind, BaiChung's vader is omgekomen bij een busongeluk en de ouders van Dup Shering (van het verslag over de koe) hebben niet genoeg te eten voor hun zeven kinderen.

Het is altijd fascinerend om te zien hoe de kinderen hele middagen kunnen spelen met een paar steentjes en een stokje.

Weer les gegeven

De laatste twee weken van mijn verblijf gaf ik les en omdat ik het rooster van Julia overnam moest ik ook *science* doen (naast *math* en Engels).

Omdat ik zelf weinig weet van chlorophyl en het omzetten van zuurstof door planten, haalde ik een boek over de Amazone en kwamen we op het onderwerp voortplanting. Hebben de kinderen enig idee waar ze vandaan komen?

Chezang denkt dat hij van God komt. Pemkit oppert nog uit eieren en feitelijk is dat natuurlijk juist, alleen had ik de indruk dat ze het over kippeneieren had. Onder veel gegiebel legde ik uit dat het bij mensen iets anders gaat. De verbijstering was groot, de kinderen waren zelfs niet te bewegen tot het stellen van vragen. Volgend jaar maar verder.

Vakantie

Eind mei was er een week vakantie gepland, maar een aantal kinderen wil niet naar huis - deels omdat ze weten dat hun ouders het reisgeld niet kunnen betalen, deels omdat ze thuis stenen moeten sjouwen of ander zwaar werk moeten verrichten.

In totaal kiezen zeven kinderen ervoor op school te blijven en twee worden gewoon niet opgehaald.

Elke vakantie is dit weer een probleem. In overleg met Jamyang wordt besloten de vakanties terug te brengen tot één (langere) periode in augustus.

Brief van schoolhoofd Yamyang

Op de volgende pagina van deze nieuwsbrief, vind je als bijlage een brief van Yamyang, die hij eind 2004 schreef aan alle sponsors.

Je kunt de **Kinderen van Sikkim** steunen door een financiële bijdrage te storten op girorekening 9227356 ten name van **Stichting Kinderen van Sikkim**, Amsterdam.

Hartelijk dank aan allen,

Jannie Langbroek

Bezoek ook eens onze website:

<http://www.sikkim.nl>

*daar vind je naast meer informatie,
tevens het archief van de
nieuwsbrieven.*

Bijlage: 'Brief schoolhoofd Yamyang aan alle sponsors' - december 2004

Dear sponsors, parents and friends,

As I sit out in the weak winter sun and contemplate the year 2004 that has gone by, it is with satisfaction that I can say it has been a good year. We began the academic session with the newly constructed multipurpose shed, three classrooms and the same number of showers. No more the regular river baths but we do not miss out on the visit for fun.

Namita Subba and Stephen Subba, the new teachers have been great to work with. I dread the day when they might leave us for economic reasons. So long as they are here we can only grow for the better.

Through the year we have had the pleasure to host friends, volunteer teachers and visitors, notably: Jannie Langbroek and Antoinette Bakker, Trustees from the Dutch trust "**Stichting Kinderen van Sikkim**", our parent organisation in Amsterdam, the Netherlands.

Holland: parents of Hedwig Bakker, one of our founders / France: Anton Mariage

Australia: Sammy Riley and Cathie Collins / Canada: Katherine Hewitt

United Kingdom: Julia Wilson, Jane Morgan / U A E: Victoria El Hussein

Peter Mc Lennan, one of our regulars was here again. With the usual goodies, he brought a shirt for every child with our school emblem in the front and donors names in the back. He was wild that the word 'compassion' in the logo had been misspelt.....It is always good to have him here and help around.

Magi, one of the pillars of the school was here. Her experience in education has not only benefitted the children but also the teachers and school administration. We will be in regular touch with her for advice and volunteer co-ordination.

To the sponsors and parents in particular I would like to give you an insight about the school through the visitors book:

Julia Wilson: *'.....this place is different and special, I feel like I've got so much more than I have given. I have experienced such generosity here and a welcome complete that I now feel it is my home'*.

Victoria El Hussein: *'It is a joy to hear the children's shouts and shrieks of laughter and see the smiles on their faces in response to life's simple pleasures, running down the hill, splashing in the stream. It makes a refreshing change after coming from a very different culture where more is never enough and even young children compete to have the latest and greatest material items'*.

Katherine Hewitt: *'You guys have something incredibly special going on in Bhuriakhop. My first night here, I watched in total awe as the students sang songs to me in 3 different languages and then proceeded to sing prayers in yet more different languages.. In my seven weeks I've spent in SHA since that first night, my sense of awe has only grown'*.

Matthew Waterkeyn (Zimbabwe): *'SHA is an oasis of optimism, growing seeds of such fine potential; each nurtured with such care and compassion that the blossoms of creativity are already in full bloom'*.

I hope that the sponsors feel good about where your help is going and how the people are benefitting from this generosity. I am sure the parents who are deriving the benefits appreciate this and would like me to convey their sincere 'THANK YOU'!

For the new school session the trust has sanctioned 10 new students (5 as dayscholars and 5 as hostellers). Hedwig and I had to walk quite a bit to see the ground realities of the living conditions of the families of new applicants. I must say it was shocking even for me, a person from these hills. It would be fair for me to say we are taking the most deserving. The sad fact is that we have had to say 'no' to many, who would also we felt, fall in the same category.

We are in the process of acquiring our own land to build our own school. Hopefully the new schoolbuilding will be ready for the 2006 school year.

Finally I take this opportunity to thank you all and to wish you a Merry Christmas and a Happy New Year!

Jamyang Bhutia,

Principal
Sikkim Himalayan Academy